

**PUHE VKP(b):n MOSKOVAN JÄRJESTÖN
PUOLUESOLUJEN SIHTEERIEN KOKOUKSESSA
MARRASKUUN 26 pnä 1920**

LEHTISELOSTUS

Ensimmäisessä kirjelapussa toveri kysyy, onko siinä perää, että kaikki virastot siirretään Pietariin. Ei ole. Tämä huhu sai alkunsa siitä, että Moskovon Neuvostossa heräsi ajatus siirtää toisarvoiset virastot asuntopulan takia Moskovasta Pietariin. Selvisi, että Pietari voi ottaa vastaan noin 10.000 neuvostotoimihenkilöä, joita Moskovassa on 200.000. Tämän kysymyksen kaikinpuolista selvittelyä varten on muodostettu valiokunta, joka on ryhtynyt työhön, ja sen päätökset käsitellään suuressa Kansankomissaarien Neuvostossa. Kuten huomaatte, huhu on tavallaan epä-tarkka.

Toisessa ja kolmannessa kirjelapussa puhutaan toimiluvista. Sallikaa pysähtyä tarkastelemaan tätä kysymystä.

Amerikkalainen sosialisti Spargo, tavallaan meidän Aleksinskimme kaksoisveli, joka vihaa raivokkaasti bolshevikkeja, kirjoittaa eräässä kirjassaan toimiluvista pitäen niitä todistuksena kommunismin vararikosta. Samaa sanovat myös meidän menshevikkimme. Haaste on annettu ja olemme valmiit ottamaan sen vastaan. Tarkastelkaamme kysymystä asialliselta kannalta. Kumpi on kärsinyt vararikon — mekö vai Euroopan porvaristo? Se on kolme vuotta parjannut meitä, pitänyt vallananastajina ja ryöväreinä, yrittänyt kaikin keinoin kaataa meidät ja nyt se on pakotettu tunnustamaan, ettei se ole kaatanut meitä, ja tämä on jo meidän voittomme. Menshevikit sanovat, että olemme muka ottaneet tehtäväksemme yksin voittaa maailman porvariston. Mutta olemme sanoneet, että olemme vain yksi rengas maailmanvallankumouksen ketjussa emmekä ole koskaan ottaneet tehtäväksemme saavuttaa voittoa yksistään

omin voimin. Maailmanvallankumous ei ole vielä koittanut, mutta meitäkään ei ole vielä kaadettu. Militarismi mätänee, mutta me voimistumme, ja vararikon ovat kärsineet he emmekä me.

Nyt he haluavat alistaa meidät tahtoonsa sopimuksen pohjalla. Niin kauan kuin vallankumous ei ole koittanut, porvarillinen pääoma on edullista meille. Miten voimme jouduttaa talouden kehitystä, kun maamme on taloudellisesti muita heikompi? Porvarillisen pääoman avulla. Nykyään meillä on kaksi toimilupasopimusehdotusta. Toinen sopimusehdotus koskee toimiluvan antamista Kamtshatkalla 10 vuodeksi. Täällä kävi amerikkalainen miljardööri, joka selitti hyvin avomielisesti sopimuksen motiivit, nimittäin sen, että Amerikka haluaa saada Aasiassa tukikohdan siltä varalta, että syttyy sota Japania vastaan. Tämä miljardööri sanoi, että jos myymme Kamtshatkan Amerikalle, niin hän takaa, että Yhdysvaltojen väestön innostus tulee olemaan niin suuri, että Amerikan hallitus tunnustaa heti Venäjän Neuvostovallan; jos annamme sen vain vuokralle, niin innostus tulee olemaan vähäisempää. Nyt hän on matkalla Amerikkaan tiedottamaan, että Neuvosto-Venäjä ei ole lainkaan sellainen, jollaiseksi sitä on luultu.

Me olemme saaneet tähän saakka voittoja maailman porvaristosta siksi, että se ei kykene yhdistymään. Niin Brestin kuin Versailles'inkin sopimus hajotti sitä. Nyt on kasvamassa hillitön vihamielisyys Amerikan ja Japanin kesken. Me käytämme sitä hyväksemme ja tarjoamme Kamtshatkaa vuokralle, sen sijasta että antaisimme sen ilmaiseksi: anastihan Japani meiltä aseellisesti suuren maa-alan Kaukoidässä. Meidän on paljon edullisempaa olla riskeeraamatta, antaa Kamtshatka vuokralle ja saada sieltä osa tuotteista, sitäkin suuremmalla syyllä, kun se tosiasiallisesti ei kuitenkaan ole määrättävissämme emmekä voi käyttää sitä hyväksemme. Sopimusta ei ole vielä allekirjoitettu, mutta Japanissa jo puhutaan siitä hurjan kiukuisesti. Tällä sopimuksella olemme syventäneet entistä enemmän vihollistemme keskinäistä eripuraisuutta.

Toisen tyyppisten toimilupasopimusten mukaan annamme Arkangelin kuvernementissa vuokralle useita miljoonia desjatiinoja metsää, jota kaikista ponnistuksistamme huolimatta emme kykene käyttämään hyväksemme. Noudatetaan

shakkiruudukkojärjestystä, niin että vuokralle annettujen metsäpalstojen rinnalla tulevat olemaan meidän palstamme, jotka kykenemme hakkaamaan, ja samalla työläisemme voivat oppia heiltä tekniikkaa. Kaikki se on meille hyvin edullista.

Nyt kysymyksen viimeisestä puolesta.

Toimilupa ei ole rauhaa, se on myös sotaa, mutta vain toisessa, meille edullisemmassa muodossa käytyä sotaa. Ennen käytiin sotaa tankkien, tykkien y.m.s. avulla, mistä oli haittaa työllemme, nyt alkaa sota taloudellisella rintamalla. Toimiluvan saajat ehkä yrittävät saattaa jälleen voimaan kauppavapauden, mutta se ei käy päinsä ilman meitä. Sitä paitsi he ovat velvollisia alistumaan kaikkiin lakeihimme, työläisemme voivat ottaa heistä oppia, ja jos syttyy sota — sotaan porvaristoa vastaan meidän on oltava aina valmiita —, kaikki omaisuus jää meille sodan lakien nojalla. Toistan, toimiluvat ovat sodan jatkamista taloudellisella alalla, mutta nyt emme enää tuhoa, vaan kehitämme tuotantovoimiamme. Epäilemättä he yrittävät petkuttaa meitä ja kiertää lakejamme, mutta siltä varalta meillä on olemassa vastaavia elimiä: Yleisvenäläinen erikoiskomitea, Moskovan erikoiskomitea, kuvernementtien erikoiskomiteat j.n.e., ja olemme varmoja voitostamme.

Puolitoista vuotta sitten olimme valmiit allekirjoittamaan rauhansopimuksen, jonka mukaan suuri osa alueestamme olisi jäänyt Denikinille ja Koltshakille. Nämä kieltäytyivät ja menettivät kaiken. Olemme suunnistaneet oikein kansainväliseen vallankumoukseen johtavan tien, mutta tämä tie ei ole suora, se mutkittelee. Olemme ehdyttäneet porvariston voimat eikä se voi voittaa meitä asevoimin. Ennen he kielsivät meitä harjoittamasta kommunistista propagandaa; nyt siitä ei tule enää mitään ja on naurettavaa vaatia sitä. Heidän keskuudessaan tapahtuu hajaannus, ja se voimistaa meitä. Emme aiokaan voittaa yksistään asevoimin maailman porvaristoa, ja suotta menshevikit väittävät sellaista.

En ollut kuulemassa alustusta, jonka tov. Kamenev piti täällä konferenssista, mutta sanon, että konferenssi antaa meille erään opetuksen: millaista taistelu lieneekin ollut, millaisia muistoja siitä lieneekin, kaikesta sellaisesta on tehtävä kerta kaikkiaan loppu; on muistettava, että tärkein tehtävämme, perustehtävämme on voimien yhdistäminen. On siirryttävä taloudelliseen rakennustyöhön. Se on

vaikeaa kuusivuotisen sodan jälkeen, ja sen vuoksi on toimittava yksimielisesti pitämällä toimintaohjeena Yleisvenäläisen konferenssin päätöslausemia, jotka on toteutettava käytännössä. Taistelu virkavaltaisuutta vastaan, taloudellinen ja hallinnollinen työ vaativat yhtenäisyyttä. Meiltä odotetaan esimerkkiin pohjautuvaa propagandaa: on näytettävä esimerkkiä puolueeseen kuulumattomille joukoille. Päätöslausemien toteuttaminen on vaikeaa, kaikki voimat on keskitettävä siihen ja ryhdyttävä toimeliaasti työhön, ja kehotankin teitä tekemään sen.

*„Pravda” № 269,
marraskuun 30 pnä 1920*

*Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan,
joka on tarkistettu vertaamalla
pikakirjoituspöytäkirjaan*
